

Sygn. akt II Ka 270/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SR del. Paweł Mądry SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2023 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 26 stycznia 2023 r. sygn. akt II K 291/22

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Rady Prawnego M. T. w S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia P. M. od kosztów sądowych za II instancję stwierdzając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 270/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 26 stycznia 2023 roku w sprawie II K 291/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie błędne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona rozboju, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest niewystarczający dla poczynienia takich ustaleń,</p> <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie błędne przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona przestępstwa pobicia w zakresie skutku poprzez spowodowania bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu podczas, gdy w przepisie art. 158 § 1 kk w części dotyczących znamion skutku użyto alternatywy rozłącznej, co sprawia, że niemożliwym jest jednoczesne spowodowanie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 158 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię,

3. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego polegającej na:

a) błędnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego pomimo, że wyjaśnienia te są logiczne, spójne i konsekwentne i w żaden sposób nie zmiernają do umniejszenia przez skarżonego swojej winy, co konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanych mu przestępstw podczas, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności z logicznych, spójnych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie dopuścił się on zarzucanego mu czynu,

b) błędnym daniu wiary zeznaniom świadka A. E. pomimo, że świadek ten w złożonych przez siebie wyjaśnieniach pomawia oskarżonego P. M., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu,

c) błędnym daniu wiary zeznaniom świadka I. S. pomimo, że zeznania te są nielogiczne, wzajemnie sprzeczne, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia,

	<p>że oskarżony zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu,</p> <p>d) błędnym daniu wiary zeznaniom świadków J. I. i G. K. podczas, gdy zeznania te są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania, w szczególności przy uwzględnieniu topografii miejsca zdarzenia doświadczenie życiowe i zasady prawidłowego rozumowania przeczą możliwości przyjęcia, że świadkowie ci byli w stanie słyszeć rzekome odgłosy bicia pokrzywdzonego,</p> <p>4. naruszenie przepisu postępowania mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia istniejących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona zarzuconych mu czynów,</p> <p>5. naruszenie przepisu art. 4 kpk poprzez uwzględnienie okoliczności jedynie na niekorzyść oskarżonego, z całkowitym pominięciem tych na jego korzyść, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony zrealizował znamiona zarzuconych mu czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należy zaznaczyć, że w celu usystematyzowania zasadniczej części niniejszych wywodów oraz zachowania jej przejrzystości, ze względu na różnorodność zarzutów apelacyjnych oraz niepoprawną formę ich zaprezentowania, Sąd Okręgowy uznał za celowe, by</p>		

odnieć się do podniesionych postulatów obrońcy oskarżonego z zachowaniem poprawnej metodyki stawiania zarzutów odwoławczych, tj. zaczynając od obrazu przepisów postępowania, a kończąc na obrazie przepisów prawa materialnego.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał obrońca oskarżonego. Wprost przeciwnie, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazu żadnego z przedstawionych przez skarżącą na łamach środka odwoławczego przepisów proceduralnych.

Ocena zeznań świadków I. S., J. I. i G. K. zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego obrońca oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKA 47/15, LEX nr 1658992).

Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał w całości za wiarygodne zeznania świadków I. S., J. I. i G. K.. Są one spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają, nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Brak jest powodów, wobec których należałoby twierdzić, że osoby obce dla oskarżonego, miałyby wskazywać okoliczności odmienne niż miały miejsce w rzeczywistości. obrońca oskarżonego nie wskazała żadnych okoliczności, które by skutecznie podważyły ocenę zeznań I. S., J. I. i G. K. i wskazały na ich nieprawdziwość. Podobnie Sąd Okręgowy nie zauważa się błędu w ocenie zeznań świadka A. E., które z uwagi na spójność relacji z pozostałym wiarygodnym materiałem sprawy, a w szczególności zeznaniami świadka I. S., słusznie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. obrońca oskarżonego nie wykazała, aby zeznania złożone przez A. E. były nieprawdziwe. Niezasadnym jest stwierdzenie obrońcy, że świadek pomawia oskarżonego w celu umniejszenia swojego udziału w całym zdarzeniu, gdyż postępowanie wobec niego jako współoskarżonego zostało zakończone wydaniem wyroku skazującego. Świadek nie miał żadnego celu, aby bezprawnie pomawiać oskarżonego, a kwestionowanie jego zeznań przez jego obrońcę ma w założeniu jedynie uchronienie go od odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn, natomiast takie stanowisko nie znajduje

odzwierciedlenia w wiarygodnym materiale sprawy.

Sąd Rejonowy słusznie również uznał wyjaśnienia oskarżonego P. M. za wiarygodne jedynie w niewielkim zakresie, a mianowicie oskarżony przyznał, że przebywał wieczorem 5 listopada 2021 r. w domu pokrzywdzonego oraz przyznał, że zabrał jego telefon. Jednakże przebieg zdarzenia przedstawiony przez oskarżonego pozostaje w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności relacją pokrzywdzonego, dokumentacją medyczną oraz zeznaniami świadków. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 505-506v, była zasadną, wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje poczynione na łamach pisemnych motywów zaskarżonego wyroku rozważania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 kpk należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk

jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionują ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega, żeby takie wątpliwości występowały. W związku z czym należało w pełni zaaprobować stanowisko Sądu Rejonowego, a zarzut skarżącego uznać za bezpodstawny.

Aby zasadnie, a tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się wyłącznie na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach bezzasadnym (wyrok SA w Warszawie z 18.10.2018 r., II AKa 402/17, LEX nr 2581120). Fakt niezadowolenia skarżącego z

obiektywnych wywodów Sądu I instancji nie może być podstawą do uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyszczególnił, w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom, a apelacja stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Zarzut

naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 158 § 1 kk poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako noszącego znamiona przestępstwa pobicia, w sytuacji, w której przy poczynionych przez sąd ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia (nie poczynienie żadnych ustaleń co do tego, czy niebezpieczeństwo było

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>bezpośrednie czy też nie) nie wynika spowodowanie przez oskarżonego bezpośredniego niebezpieczeństwa, o którym mowa w przepisie art. 158 § 1 kk</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Niezasadny jest również zarzut obrazy prawa materialnego podniesiony przez obrońcę oskarżonego. Obrona wskazuje, że nawet gdyby przyjąć, że oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego to z pewnością takie naruszenie nie spowodowało bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia lub nastąpienia skutku w postaci ciężkiego lub lekkiego uszczerbku na zdrowiu. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Wskazać należy, że z opinii sporządzonej przez biegłego jednoznacznie wynika, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w okolicy łuku jarzmowego lewego, podbiegnięć krwawych na przedramionach i udach, szczególnie lewym, ran na przedramionach po przypalaniu papierosami, które to obrażenia ciała należą do kategorii lekkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na czas nieprzekraczający siedem dni, a okres leczenia i rehabilitacji nie przekroczy sześciu miesięcy, a zatem kwalifikują się z art. 157 § 2 kk. Ponadto z opinii biegłego wynika, że obrażenia te mogły powstać w wyniku urazów czynnych, uderzeń rękoma, kopnięć nogami, uderzeń pasem skórzanym z klamrą oraz przypaleń papierosem. Uderzenia zostały zadane z dużą siłą i było ich co najmniej dwanaście.</p>		

Podkreślić należy, że to nie doznanie obrażeń ciała o których mowa w art. 157 § 2 k.k. zdecydowało o objęciu kwalifikacją prawną przypisanego oskarżonemu czynu przepisu art. 158 § 1 kk, lecz spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa utraty życia i ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. O tym, czy narażenie takie w rzeczywistości miało miejsce decyduje całokształt okoliczności zdarzenia, będących wynikiem analizy czynności wykonawczych i pozostającymi z nimi w ścisłym związku ewentualnymi skutkami, pozwalającymi na uznanie, że charakter zdarzenia stwarzał realne narażenie zaistnienia jednego ze skutków wskazanych w art. 158 § 1 kk. Ocena, czy zachowanie oskarżonego w realiach konkretnej sprawy naraziło pokrzywdzonego na bezpośrednio niebezpieczeństwo powstania skutków o których mowa w art. 158 § 1 kk należy zawsze do sądu. Dokonując tej oceny mieć na względzie trzeba liczbę, siłę i miejsce zadawania ciosów. Znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 kk dotyczą niebezpieczeństwa jakie niesie ze sobą zachowanie sprawcy, a nie niebezpieczeństwa jakie mogą nieść ze sobą doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała. To zachowanie oskarżonego, a nie obrażenia ciała stworzyć mają bezpośrednio niebezpieczeństwo powstania skutków opisanych w art. 158 § 1 kk, aby wyczerpane zostały znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie. W realiach niniejszej sprawy wątpliwości nie może zatem budzić fakt wyczerpania zachowaniem oskarżonego znamion przestępstwa z art. 158 § 1 kk. Z okoliczności zdarzenia wynika bowiem w sposób niewątpliwy, że pokrzywdzony został zaatakowany przez dwie

osoby (w tym oskarżonego), które stosowały wobec niego przemoc m.in. w postaci bicia rękoma, kopaniu po całym ciele. Sam pokrzywdzony w pierwszych ze składanych przez siebie zeznaniach wskazał, że w chwili, gdy był bity stracił na chwilę przytomność. Relacja pokrzywdzonego znajduje natomiast potwierdzenie w doznanych przez niego na skutek zdarzenia obrażeniach ciała w postaci licznych drobnych potłuczeń ciała. Nie ma zatem racji obrońca, gdy argumentuje, iż bezzasadnie przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 158 § 1 kk.

Nadmienić należy, że użycie przez co najmniej dwóch sprawców rozboju przemocy w postaci pobicia, w którym naraża się pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, daje podstawę do zakwalifikowania takiego czynu jako jednego przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (por. postanowienie SN z 8.05.2012 r., III KK 343/11, LEX nr 1212364). Oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, używając przemocy wobec pokrzywdzonego w postaci m.in. bicia i kopania po całym ciele żądał wskazania miejsca ukrycia pieniędzy, które pokrzywdzony pobrał z banku, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie mniej niż 50 zł oraz telefonu komórkowego marki N. niewątpliwie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 280

§ 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Na marginesie zaznaczyć jedynie należy, że zarzut naruszenie przepisów prawa materialnego po pierwsze został błędnie postawiony przez obrońcę oskarżonego, bo taki zarzut można podnosić wówczas, gdy nie kwestionuje ustaleń faktycznych w sprawie. Po drugie, w sytuacji nieuwzględnienia zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, wobec prawidłowego ustalenia Sądu I instancji, iż z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że oskarżony wypełnił znamiona czynu przypisanego mu czynu, zarzut ten nie mógł spotkać się z akceptacją tut. Sądu.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wyeliminowanie z tego opis znamion dotyczących rozboju i pobicia i zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako przestępstwa kradzieży polegającego na dokonaniu przez oskarżonego w celu przywłaszczenia zaboru telefonu marki N. i wymierzenie oskarżonemu za ten czy zakwalifikowany, jako noszący znamiona kradzieży kar w granicach dolnego ustawowego zagrożenia,

2. uchylene pkt. II wyroku,

ewentualnie

3. wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu części dotyczącej opisu pobicia od słów „(...) wziął udział w jego pobiciu do słów ciężkiego

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

uszczerbki na zdrowiu (...)", a z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu przepisu art. 158 § 1 KK i wymierzenie oskarżonemu kary w granicach dolnego ustawowego zagrożenia.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
I.	Na podstawie art. 22 ³ ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r., poz. 1166) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. T. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 68).	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Przepisy art. 634 kpk i art. 624 § 1 kpk oraz względy słuszności przemawiały za zwolnieniem oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy

jednoczesnym przejęciu wydatków tego postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------